

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrrött, a 2017. évi február hó 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t

A testi sértés büntette miatt **vádlt** ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2016. augusztus hó 10. napján kelt 3.B.372/2015/8. számú **ítéletét helybenhagyja** azzal, hogy a bűnjelek hiányzó megnevezését a következők szerint pótolja:

1001 - kék farmer
1002 - piros kapucnis női pulóver
1003 - Apollo sport cipő
2010 - fehér melltartó
2011 - női póló
2013 - mosogató szifon
2014 - M-es méretű póló
2001 - munkásnadrág
2002 - fekete bakancs
2006-2009 tétel alatti 4 db. vérnyom.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék 2016. augusztus 10. napján kelt 3.B.372/2015/8. számú ítéletében bűnösnek mondta ki **vádlt**at testi sértés büntetében (Btk.164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat), ezért 2 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a börtönbüntetés fele részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható, beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt, határozott a bűnjelek jogi sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést. Az első fokon eljáró ügyész tudomásul vette a döntést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.242/2016/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta, majd kifejtette, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárás lefolytatása során a büntetőeljárás szabályokat betartotta, és annak eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, amely annyiban kiegészítendő illetve helyesbítendő, hogy

- a vádlottat korábban ittas járművezetés vétsége miatt 35 napi tétel pénzbüntetésre ítélte az Esztergomi Városi Bíróság, és az egy napi tétel összegét 2.600 forintban állapította meg,
- a kacsa már elkészült,
- az elkövetéshez használt kés pengéje 14 cm hosszúságú,
- a szúrt sérülés 2,5-3 cm volt.

Álláspontja szerint indokolási kötelezettségének eleget tett a törvényszék, továbbá a bűnösséget valamint a minősítést illetően sem tévedett. A vádlott cselekménye eredendően emberölés kísérletének minősül, amely a sértett halála, mint eredmény önkéntes elhárítása - a mentők azonnali riasztása - folytán, mint maradékcselekményként értékelendő életveszélyt okozó testi sértés büntetnének.

Rámutatott, hogy a közvetlen életveszély előidézése nem súlyosító körülmény, és nem enyhítő körülmény a négy hónapig tartó előzetes letartóztatás, viszont az eshetőleges szándék enyhítő tényező.

Kifogásolta, hogy a törvényszék a bűnjeleket nem nevezte meg, illetőleg a bűnügyi költségre kötelezés kapcsán a megszövegezésben találta feleslegesnek, hogy azt a Gazdasági Hivatal külön felhívására kell megfizetnie a terheltnek.

Összességében indítványozta, hogy az ítéletábra hagyja helyben az első fokú bíróság ítéletét azzal, hogy a bűnjelek hiányzó megnevezését tüntesse fel, valamint a bűnügyi költség megfizetésére vonatkozó rendelkezésnél a végrehajtás körébe tartozó külön felhívásra vonatkozó rendelkezést mellőzze.

Az ítéletábra nyilvános ülésén a védő fenntartotta az enyhítésre irányuló fellebbezését, amit részletesen megindokolt. Kiegészítette azzal - nem vitatva a tényállásban rögzítetteket -, hogy a cselekmény enyhébben, gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségének minősíthető.

Hangsúlyozta az enyhítő körülményeket. Négy hónapig volt előzetes fogvatartásban védelem, aki elismerte bűnösségét, a sértett megbocsátott neki, azóta is együtt élnek, két kiskorú gyermekről gondoskodik. Az előadottakra figyelemmel az eredeti minősítés mellett is lehetőséget látott a büntetés mérséklésére, valamint a szabadságvesztésnek akár a maximális tartamú próbaidőre történő felfüggesztésére. Csatolta a vádlott gerincbetegségéről szóló ambuláns lapot és a munkáltatói igazolását.

A fellebbezési főügyész képviselője az átirattal egyezően terjesztette elő indítványát. Kiemelte, hogy álláspontja szerint törvényes a cselekmény minősítése, azonban annak levezetése téves.

Rámutatott, hogy a vádlottnak azt a cselekményét, hogy egy 14 cm-es pengéjű, hegyben végződő, megélesített kést, váratlanul, legalább közepes erővel, a hozzá közel ülő élettársa feje irányába dobta, ami a falról visszapattanva a sértett hátába fúródott és életveszélyes tüdőszérülést okozott, azzal minősítette a törvényszék életveszélyt okozó testi sértés büntetvényének, hogy szándéka eshetőleges volt, felismerte a súlyos, életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét. A támadásra alkalmas eszköz veszélyessége ellenére a vádlottnak nem volt ölési szándéka, azonnal értesítette a mentőket. Nem volt oka élettársa halálát kívánni.

Álláspontja szerint viszont az a cselekmény, hogy szóváltás hevében legalább közepes erővel az élet kioltására alkalmas késsel a tőle mintegy 2,5 méter távolságra lévő sértett feje irányába dobott, amely eszköz az élet kioltására alkalmas, a pusztán véletlennek köszönhetően nem közvetlenül találta el a sértettet, az emberölés eshetőleges szándékkal megvalósított kísérletének a megállapítására alkalmas. Megállapítható azonban az eredmény önkéntes elhárítása, mert a falon gellert kapott késnek a sértett hátába becsapódása folytán az így is életveszélyes sérülést szenvedett **sértetthez** a vádlott azonnal hívta a mentőket, ezzel megteremtette a sértett halála elmaradásának szükséges feltételét.

Sértett felszólalásában ismételten megbocsátásának adott hangot, és azt kérte, hogy élettársa velük maradjon.

Vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez. Előadta, hogy nem akart élettársának sérülést okozni, akivel már 17 éve él együtt.

Az ítéletábra a bejelentett fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján.

Az eljárási szabályokat betartotta az első fokú bíróság. Megállapítható azonban, hogy a sértett jogszerűen élt a vallomás megtagadásának lehetőségével, kihallgatására nem is került sor a bírói szakban, ennek ellenére az első fokú bíróság az ítélet indokolásában - 4. oldal 4. és 8. bekezdés -, visszautalt **sértett** élettárs korábbi vallomásának tartalmára, amely utalásokat mellőzni szükséges.

Ettől eltekintve az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást, olyan eljárási szabályt nem sértett, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna, vagy akadályozta volna az érdemi felülvizsgálatot.

Az első fokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot, miért fogadott el a tényállás megállapítása során.

Értékelte **vádlott** ténybeli beismerő vallomását, **1. tanú**, **2. tanú** tanúk vallomását, a mentősök, bejelentésre kiérkező rendőrök nyilatkozatait. Vizsgálta az OMSZ mentési dokumentációját és hanganyagát, az orvosi iratokat, a helyszíni szemle valamint a pótszemle anyagát, továbbá az egyéb okirati bizonyítékokat.

Lényeges eleme a bizonyítási eljárásnak az orvos, valamint a fizikus szakértői vélemény, amelyek szerint a szakértők egyetértettek a sérülés keletkezi módja, valamint annak bekövetkezésének mechanizmusa tekintetében. A véleményekből levezethető volt a közvetett elkövetési mód, hogy a falról visszapattanó kés okozta az életveszélyes sérülést, amit a helyszíni szemle jegyzőkönyv, a fényképmelléletek, a falon lévő elváltozások is alátámasztottak.

Vádlott részletesen feltárta a történeteket, leírva az adott szituációt. Némi eltérés volt vallomásaiban, hogy pontosan milyen mozdulatsorral hajította a kést az asztal mellett, a közelében, a laptopja mellett ülő sértett irányába, azonban megállapítható, hogy olyan ellentmondás nem tapasztalható az előadásaiban, amely aggályossá tette volna a hitelességét, vagy szavahihetőségét. Az eljárás során a terhelt együttműködött a hatóságokkal.

A már említettek szerint a sértettnek a nyomozati szakban tett nyilatkozata nem vehető figyelembe, azonban a helyszínen tartózkodó két kívülálló tanú vallomása alkalmas volt arra, hogy erősítse a vádlott által elmondottakat.

Fentiekből kiolvasható volt az a következtetés, amelyen alapult az első fokú bíróság által megállapított tényállás.

Az ítélet tábla álláspontja szerint valamennyi bizonyítékot a logika szabályainak megfelelően értékelte az első fokú bíróság, az indokolása helyénvaló, a tényállás megalapozott. Annyiban szorul kiegészítésre a tényállás az iratok alapján - amelyre a fellebbviteli főügyészség rámutatott -, hogy:

- a személyi részben írt korábbi, ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt 35 napiétel pénzbüntetésre ítélte a bíróság, az egy napiétel összegét 2.600 forintban állapította meg,
- a már elkészített kacsát szeletelte a vádlott,
- az elkövetéshez használt kés pengéje 14 cm hosszúságú, a szúrt sérülés pedig 2,5-3 cm volt.

Ezzel a korrekcióval a tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján az ítélet tábla is e tényállásra alapította a határozatát.

Vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése helytálló.

A jogi indokolás tekintetében a másodfokú bíróság osztotta az első fokú bíróság álláspontját.

A vádlott és a sértett között nézeteltérés alakult ki, amelyben közrejátszott az alkohol hatása. A családi és anyagi problémák miatt **vádlottnál** a felszínre törő indulatának részben oka volt a közepes fokú ittas állapota. Kétségtelenül az élet kioltására alkalmas konyhakést közepes erővel, rögtönösen és végig nem gondolva elhajította az élettársa felé a konyha helyiségben tőle kb. 2,5 méterre, ülő helyzetben lévő sértett irányába, amely becsapódott a falba, majd az eszköz megpördült és visszapattanva **sértett** hátába fúródott.

A bíróságnak az ügy tárgyi és alanyi ismérveiből kell megalapozott következtetést levonni a cselekmény megfelelő minősítésére.

A védelem által hivatkozott gondatlanságból elkövetett emberölés vétségéről (Btk. 164.§ (9) bekezdés c./ pont) nem lehet szó. A vádlottnak adott helyzetben fel kellett tudnia mérni, hogy a kés elhajítása milyen súlyos következménnyel járhat ilyen veszélyes mozdulat következtében, ami egyébként is szándékos mozdulat volt.

Az ítéletábra álláspontja szerint a tudattartam tekintetében helyes az a megállapítása a törvényszéknek, hogy eshetőleges szándékkal valószínűsítette meg az életveszélyt okozó testi sértés büntettét a vádlott, amelyre az aktuális tudattartam vizsgálata alapján lehet következtetést levonni. **Vádlott** végig gondolva tettét azonnal megbánást tanúsított, ez a körülmény azonban utólag már nem értékelhető, az eshetőleges szándékú magatartás és a bekövetkezett eredmény között az okozati összefüggés adott.

A személyi, okirati, szakértői bizonyítékok alapján, az elkövetés körülményeire tekintettel megállapítható, hogy milyen szituációban hajította el az élettársa irányába a kést. **Vádlott** vallomásaiban elhangzott, hogy nem akarta megölni élettársát. Ismert az elkövetés eszköze és a sértett által elszenvedett sérülés is rögzítésre került. A helyszínen folytonosság megszakadást rögzített a hatóság a falon, ehhez képest a szakértők kimunkáltak egyfajta lehetséges mozgási mechanizmust és energia együtthatást, valamint levezették miként történt az esemény.

A fellebbviteli főügyészség mellett érvelt a jogi indokolás tekintetében, hogy a vádlott cselekménye emberölés büntette kísérletének a megállapítására lenne alkalmas, azonban az eredmény önkéntes elhárítása folytán, mivel azonnal riasztotta a mentőket, a maradék bűncselekmény miatt minősül életveszélyt okozó testi sértés büntettének a cselekmény.

Az első fokú bíróság a rögzített tényállás alapján a közvetett keletkezési módot elfogadta, amit a bizonyítékok leigazoltak. Mindezt az első fokú bíróság megindokolta, amivel a másodfokú bíróság egyetértett. Nem az emberölés büntette kísérletét valószínűsította meg a terhelt, amely önkéntes elhárítása folytán minősül maradékcselekményként értékelendő életveszélyt okozó testi sértés büntettének.

A másodfokú bíróság osztotta az első fokú bíróság álláspontját, hogy ebből az alaphelyzetből ölési szándékot nem lehet levezetni. **Vádlott** és élettársa **sértett** családi élete rendeződött. Amennyiben nem lett volna alkoholos állapotban a vádlott 2015. április 18-án, akkor a bármely okból fakadó nézeteltérés után ilyen reakcióra nem került volna sor a részéről.

A vádlott utólagos magatartásából sem lehet levezetni az élet elleni bűncselekmény kísérletét, azonnal értesítette a mentőszolgálatot, számtalan tanújelét adta viselkedésével, reakcióival, hogy ölési szándéka nem volt.

A másodfokú bíróság számára is egyértelműen igazolta magatartásával **vádlott**, hogy nem vezérelte az, hogy bármi módon a élettársa életére törjön, amikor a végig nem gondolt, rögtönös cselekményt elkövette.

Összességében tehát az ítéletábra az első fokú bíróság okfejtésével értett egyet, amit a bizonyítékok a kifejtettek alapján mindenben alátámasztottak. A jogi indokolás szintén helytálló a tárgyi és alanyi oldal ismérvei alapján. Egyértelműen életveszélyt okozó testi sértés büntette róható a vádlott terhére.

Az első fokú bíróság feltárta a súlyosító és enyhítő körülményeket. A fellebbviteli főügyészség helyesen mutatott rá, hogy nem tekinthető súlyosító körülménynek a közvetlen életveszély előidézése, míg enyhítő tényező az eshetőleges szándék, viszont az előzetes fogvatartásban töltött négy hónap nem releváns.

A tárgyi súly jelentős - közvetlen életveszélyes sérülést szenvedett el a sértett -, amelyben a vádlott ittas állapota mindenképpen közrejátszott a kialakult szóváltást követő cselekmény elkövetésében. A sértett megbocsátott, nem szakadt meg élettársi viszonyuk, a vádlott gondoskodik családjáról, életvitele rendezett. Valamennyi körülményt számba véve a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés büntetés arányosnak tekinthető, akkor is, ha kétségtelenül rendkívül méltányos. Az alkalmazott feltételes kedvezmény sem kifogásolható a nagyszámú enyhítő körülményre tekintettel. A büntetés további enyhítésére viszont nincs törvényes mód.

A járulékos rendelkezések kapcsán egyetértett az ítéletábra, hogy a bűnjelekről való rendelkezéskor nem elégséges a bűnjelkarton és a tételszámok feltüntetése az elkobzás illetve a lefoglalás megszüntetése és kiadása vagy megsemmisítésére vonatkozólag, hanem a bűnjeleket meg kell nevezni. Ezt pótolta a másodfokú bíróság.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a Tatabányai Törvényszék ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Győr, 2017. február 14.

Dr. Kovács Tamás
a tanács elnöke

Dr. Csák Csilla
a tanács tagja, előadó

. Takácsné dr. Helyes Klára
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2016. augusztus 10. napján kelt 3.B.372/2015/8. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Győr, 2017. február 14.

Dr. Kovács Tamás
a tanács elnöke

